

Gọi điện không được, cả quán xôn xao bàn tán. Cái Hoa mặt mũi lo lắng hỏi tôi:

- Anh ơi, có khi nào cái Trang bị bán rồi không hả anh..??

Tôi cũng đang lo, con ngố ấy dễ bị lừa lắm. Tính tình thì đồng đành, chảnh này chảnh nọ nhưng thực tế chẳng biết cái gì. Câu hỏi của Hoa không phải là không có lý do. Tôi nói để trấn an nó:

- Bán biếc gì em, chắc điện thoại nó hết pin thôi. Đi từ tối qua cho đến cả ngày hôm nay. Nãy a vào phòng nó thấy cái sạc vẫn đang cắm vào ổ điện kia kìa. Chắc tí nữa là về thôi, bọn kia nó cũng đi nhân viên quán con mụ Loan suốt rồi. Không dám đâu...

Nói thế thôi chứ tôi cũng đang lo sốt vó. Đạo gần đây đọc báo thấy tình trạng buôn người qua biên giới ngày càng nhiều, có vụ 7 đứa con gái ở Nghệ An bị lừa bán sang Trung Quốc may sao gặp biên phòng cứu được. Nhất lại là nhân viên, giấy tờ tùy thân không có, đi làm cái nghề này nay đây mai đó, không nơi ở cố định. Nhà cửa đa phần toàn trên miền núi, chúng nó có lừa bán đi cũng chẳng ai biết đấy là đâu. Đang như ngồi trên đống lửa thì bà chị gọi:

- Alo, cậu hả...Thế nó về đến nhà chưa..?

Tôi trả lời:

- Đã thấy mặt mũi đâu đâu, 7h30 rồi. Mà chị bảo mụ Loan gọi cho hai thằng kia chưa..?? Gọi cho cả con nhân viên nhà mụ ấy nữa..

Bà chị nói:

- Gọi rồi, nhưng hai thằng kia nó bảo nó bận việc nên cho hai đứa tiền đi taxi về từ đầu tối rồi cơ mà..!

Nói thế thì bằng hoà, đúng là chưa chơi thì nhìn còn hứng thú. Chơi xong rồi chúng nó đem con bỏ chợ luôn. Tôi tắt máy ngồi đợi, có khách ra khách vào thì để cái Hoa tự tiếp, tự thu tiền. Đang đứng ngoài đường hóng thì tầm 8h30 có một chiếc taxi đỗ ngay trước cửa quán. Bước xuống xe là cái Trang trong tình trạng bơ phờ. Tóc tai thì rối, quần áo thì xộc xệch. Nhìn như vừa mới bị thằng nào nó hiếp xong. Nó bước vào cửa mà mặt ngáo ngơ, ngoái đằng trước rồi lại nhìn đằng sau. Anh taxi vội xuống xe kéo tay nó lại nói:

- Trả tiền taxi đi chứ, chơi bởi kiểu gì mà quên cả trả tiền thế hả....??

Cái Trang quay sang nhìn anh taxi một cách hỗn nhiên:

- Tiền gì...Sao phải tiền...??? Trả rồi đây...??

Cái Quỳnh với cái Hoa đi khách về nhìn thấy cái Trang liền chạy lại hỏi:

- Về rồi đấy à, khiếp nhìn bơ phờ thế..

Cái Trang nhìn hai đứa kia rồi cười hềnh hếch. Xong nó lại tiến vào nhà, anh taxi chạy theo thì tôi hỏi:

- Bao nhiêu tiền hả anh, mà anh chở nó từ đâu về đấy.

Anh taxi trả lời:

- Em đón hai đứa nó từ cái khách sạn dưới Hạ Long về đây. Một đứa thì mới thả ở đoạn trên kia xong. 900k anh ạ, chưa đứa nào trả tiền cho em đâu. Nhìn như mấy con Ngáo ấy, em là em định không chở rồi....

Tôi lấy tiền trả cho taxi, trả xong vào nhà thấy cái Trang ngồi dựa vào ghế thở phì phò. Nó héch mồm lên thổi mấy sợi tóc mái đang xoắn xuống ngang tầm mắt ra điều thích thú lắm. Cái Quỳnh vừa cười vừa nói:

- Con này ngáo nặng rồi anh ơi, chắc tối qua đi bar tụi nó cho chơi đồ đến giờ vẫn ngáo. Về là tốt rồi nhưng nhìn bộ dạng của nó không mê được, nó đặt cái điện thoại lên bàn thì tôi thấy đúng là hết pin thật. Tôi bảo cái Hoa đưa nó vào phòng để nó nghỉ ngơi. Trông chẳng khác đéo gì Chí Phèo, vừa hay bà chị gọi điện:

- Alo, tụi nó về rồi phải không...??

Tôi trả lời:

- Vừa về đây này, tiền taxi em vừa phải trả đấy. Tối em thanh toán luôn nhé. Chẳng còn tiền đâu...

Bà chị ậm ừ rồi tiếp:

- Bảo nó thay quần áo đi, có người đến đón lên khách sạn bây giờ đấy. Tiền thu rồi nhé, đi khách xin bảo nó cẩn thận.

Tôi liền nói:

- Nó ngáo ngơ, mặt mũi trông như con ngó ấy thì làm ăn gì..?? Mà bảo nó giờ này chắc gì nó đi...

Bà chị nói:

- Ngáo thì đi càng khỏe, bọn này chơi đồ vào làm càng nhiệt tình. Cứ gọi nó dậy đi, bảo nó đi cả ngày hôm nay rồi. Giờ về mới có khách thì phải đi chứ. Không đi thì bảo tao...

Nói xong bà ấy tắt máy, tôi bảo cái Hoa vào phòng gọi cái Trang dậy. Hoa vào xong chạy ra nói:

- Anh ơi, nó nằm ngủ rồi..Em gọi không được đâu.

Tôi đi vào trong thì thấy cái Trang đang nằm chênh ềnh ra ngủ. Chắc tại mệt quá, tôi khẽ lay lay vào tay nó rồi gọi:

- Dậy đi làm em ơi, chị xuống đón giờ đấy. Dậy thay quần áo nhanh đi.

Nó vừa nghe đến chị thì nhồm dậy ngay, mắt vẫn còn lơ lơ nó hỏi tôi:

- Anh xin chị cho em ngủ một lúc được không..?

Lúc này bên ngoài đang có tiếng xe bấm còi inh ỏi. Tôi lắc đầu:

- Chịu thôi, giờ có người đến đón rồi. Anh giờ cũng chẳng xin được. Năm phút, thay quần áo đi rồi ra.

Cái Trang làm mặt cau có khó chịu, nó làu bàu kêu mệt nhưng tôi cũng chẳng nói gì. Độ 10" sau nó mới đi ra xe, đi qua nó nhìn tôi ra điều hậm hực lắm. Mặt mũi xưng xỉa chẳng thêm

chào ai. Thèn Quyết nhìn thấy thế trăm trố:

- Sướng thế, suốt ngày được oto đưa đón đi chơi. Em chẳng bao giờ được thế anh nhỉ....??  
 Nghe Tuyết vêu nói tôi chỉ biết cười trừ, cứ nghĩ có oto đón là sướng. Lắm thành phần đi oto còn ba bữa chỉ chưa hơn mấy ông đi xe đạp. Lắm thằng khách đi oto đến kênh kiệu lắm, ra điều bố mày có tiền, xong tỏ vẻ thái độ nhân viên ở đây không đủ tiêu chuẩn. Chuyện khách đi oto mặc cả mấy chục nghìn không phải là hiếm. Nắm bắt được tình hình nên đa phần khách oto vào quán tôi thường ít khi tiếp. Đã đi oto là chắc chắn có tiền rồi, gặp bọn biết cư xử thì không sao, gặp bọn kênh kiệu đến lúc đánh nhau lại hết hơi. Thế nên khách đi bộ, đi xe đạp, xe máy thì tôi hay ra ngoài tiếp đón. Còn mấy anh oto thì để các anh ấy tự vào, nghe giọng điệu mà xử lý. Hách dịch quá thì mời anh đi chỗ khác, còn lịch sự thì lại mời các anh ngồi.

Quay lại câu hỏi của thèn Quyết, quả thật từ ngày xuống đây đến giờ chưa lần nào nó được đi oto với khách. Tại có khách nào đi oto mà chọn nó đâu. Khách sạn thì lại càng chẳng bao giờ gọi đến nó. Chỉ vì một từ Xấu, làm gái mà xấu thì xác định không có khách. Tôi nhìn thèn Quyết đáp:

- Ham hố gì em, đi xong về khác gì cái xác không hồn. Mà đi giá cao đồng nghĩa với việc phải chiều chuộng từ A đến Z. Không dễ nuốt đâu em, cái Trang nó khó tính lắm. Không chắc đã đi được.

Ngày trước cái Hoa chẳng một lần đi giá cao trên khách sạn. Chẳng hiểu đi khách thế nào, đến lúc xong bị thằng khách nó đuổi ra trong khi chưa mặc quần áo xong. Cái Hoa âm ỨC khóc lóc gọi điện cho bà chị khi đó đang đợi ở dưới sảnh lên nói chuyện. Lúc gọi thằng khách ra hỏi lý do vì sao lại làm như thế thì cái Hoa nói:

- Anh ấy đi xong chửi em bố con phò, rên không bằng vợ tao. Thì em mới bảo vậy sao anh còn đi chơi phò. Thế là anh ấy lấy quần áo xong đuổi em ra khỏi phòng.

Thằng khách lúc đó thì cứ một mực nói cái Hoa láo. Không nghe lời, không chịu làm theo yêu cầu này nọ. Bà chị tôi thì khôn ranh, nghe hai phía. Một mặt thì đon đả nịnh khách, mặt khác lúc ngồi xe về thì lại giả vờ chửi khách trước mặt cái Hoa ra điều vì nhân viên. Sau lần đó cái Hoa ít khi đi lên khách sạn tiếp khách giá cao. Vụ đó chính mồm bà chị kể cho tôi chứ ai, chính bà ấy cũng dạy tôi là phải sống hai mặt để vừa được lòng khách mà vừa được lòng nhân viên. Nói đến vụ đó Hoa tiếp lời:

- Thật đấy, đi bọn lắm tiền nó hành cho ra bã. Hôm đó lúc bị thằng đó đuổi ra khỏi phòng còn có mấy người qua lại, họ nhìn em mà em nhục không có chỗ chui. Sau chị lên nói chuyện nó rút ra 200k bảo bo cho em. Em lấy bật lửa đốt tiền trước mặt nó luôn. Sau em cũng chẳng đi khách sạn, mà chị cũng không bảo em đi nữa.

Vụ đốt tiền này thì giờ tôi mới được nghe, tôi bảo:

- Sao lại đốt tiền, thế chắc khách lúc đó tức lắm nhỉ..??

Hoa trả lời:

- Em bảo thằng đó: “Tuy tao là phò thật nhưng không phải là mày đuổi tao ra ngoài không cho mặc quần áo rồi giờ cho tao 200k là xong đâu. Tiền của mày tao đốt coi như giải vía. ” Đốt xong em quay đi luôn. Vừa đi em vừa khóc, nhưng về chị cũng không nói gì.

Quá căng cho đội làm răng, lắm thằng cứ nghĩ có tiền làm gì cũng được. Quả đấy mà có ai quay lại được video thì thằng kia đẹp mặt. Phò thì phò chứ, trong phòng trên giường thì chúng nó là người làm cái công việc mặt hạn. Nhưng nó cũng là bán thể xác để lấy đồng tiền, tuy không thanh cao nhưng cũng chẳng xin xỏ, cướ□ giặt của ai. Xong xuôi bóc bánh trả tiền nó ra ngoài cũng đâu muốn bị ai gọi là con phò này, con phò nọ. Cái hành động của một thằng đàn ông lúc chơi thì dập nhiệt tình, bày đủ mọi trò tai quái, đến khi xong lại phũ dái:

” Rên éo bằng vợ Tao.”

Ơ thế thì khác gì so vợ với phò, gặp cái Hoa ít chữ không biết nói lại làm sao. Chứ cỡ đấy gặp phải tôi chắc tự ngậm \*\*\* mà □hế nhục, tôi bảo với Hoa:

- Anh thì không thích hành động đốt tiền. Nhưng em chỉ cần nói: ” Vợ anh rên giỏi thế có khi chị ấy lại vào nghề trước cả em.”

Nghe thế cả đám nhân viên cười như nắc nẻ. Nghĩ lại thấy đại tôi vội chữa:

- À mà cũng không nên nói mấy lời như thế. Gặp thằng chó tính nó bách nhục xuyên tim nó đóng cửa phòng đánh cho lại thiệt. Quá đáng quá cứ alo cho chủ là được.

Đúng hôm vắng khách, mấy anh em ngồi buồn chuyện mà mãi chẳng mống nào vào. Cái Trang đi tầm 9h thì 11h nó gọi điện về cho tôi:

- Alo, anh ơi...Cho người khác lên đây thay em được không. Em không đi ông này được đâu.

Nghe thấy cả tiếng nước chảy, tôi đoán cái Trang đang trong nhà vệ sinh:

- Sao không đi được, mày đi từ nãy đến giờ hai tiếng rồi. Không đi xong đi còn về...

Cái Trang tiếp:

- Ông ấy bắt em làm tình cả tiếng đồng hồ. Đi xong một cái rồi nhưng chị vừa gọi lại bảo em đi đêm với ông ấy luôn. Em không đi được đâu, anh xin cho em với. Ông này kinh lắm, toàn bắt gì gì ở những chỗ bẩn thôi....

Tôi tắt máy rồi gọi điện cho bà chị:

- Cái Trang nó bảo đổi người kia chị ơi. Nó kêu không đi được.

Bà chị nói:

- Không đi được là không đi được thế nào. Khách còn muốn đi đêm kia kìa, mà sao nó không gọi cho chị cứ gọi cậu làm gì..? Đm con này suốt ngày dở chứng. Để kệ nó, đi được hết. Tiền xong thu rồi còn dở trò.

Nói xong bà ấy tắt máy luôn, tôi bấm gọi lại cho cái Trang:

- Tao chịu thôi, chị không đồng ý đổi đâu. Mà khách đi rồi người khác nó cũng không đi lại

đâu. Giờ em xem xin khách về được thì về. Chứ chị cũng gay gắt lắm.

Nó dạ vâng rồi tắt máy, đến tầm 1h sáng không thấy nó ý ới gì, cũng không thấy nó về tôi chắc hẳn con này đi được rồi. Cố mở quán thêm 30" nữa vì sợ giờ tôi đóng cửa về nhà nó lại mò về thì bỏ mẹ. Khổ vậy đấy, cho cái đứa hâm hâm dở dở đi khách mình ở nhà còn lo hơn cả nó. 1h30 không thấy hiện tượng gì tôi chắc cú đóng cửa quán, dặn bọn nhân viên tắt điện rồi đi về nhà.

Trưa hôm sau sang thì thấy mấy đứa nó đang ăn cơm. Không thấy cái Trang đâu tôi liền hỏi:

- Trang chưa về hả mấy đứa...??

Cái Quỳnh nhanh nhẩu:

- Nãy chị mang đồ ăn xuống bảo bọn em là cái Trang sáng nay lại đi chơi với hai thằng oto hôm nọ rồi anh. Hai thằng đi Hạ Long ấy...

Ghê thật, mới có mấy hôm mà đất khách thế, lại toàn khách xịn. Tôi lấy máy điện cho cái Trang, có chuông nhưng không thấy nó nghe. Nhắn tin trên nó bảo đi xong về đừng ngáo như lần trước nhé. Nhưng cũng chẳng thấy nó trả lời. Nghĩ bụng con này ham chơi, giờ có khi lại đang tung tăng ở Hạ Long Park nên không thèm nhắn lại. 8h tối hôm đó, mấy anh em đang ngồi thì cái Hoa gọi tôi vội vàng:

- Anh ơi, anh ơi...Ra mà xem cái Trang nó đang livestream này. Nó đang ở đâu ý, cả mấy đứa nào nữa này.

Tôi ngó qua điện thoại cái Hoa thì thấy cái Trang đang ngồi với hai đứa con gái nữa. Nhìn cũng biết đó là nhân viên rồi, ba đứa đang phát trực tiếp trên facebook, nhìn khung cảnh xung quanh khá là xập xệ. Mái tôn, ghế nhựa, nền đất...Chẳng mất 3s suy nghĩ tôi nhận ra đó là chỗ nó làm trước đây. Cái kiểu lợp mái tôn, xong ngồi ghế nhựa, xung quanh là cây cối như trong vườn ấy chẳng chỗ nào ngoài Xuân Thành - Hà Tĩnh. Lần trước nó làm ở đây cũng gọi điện facetime nên tôi nhìn khá quen.

Nhưng sao bà chị lại bảo nó đi Hạ Long với khách. Cái Hoa cũng khá tỉnh táo:

- Em cmt hỏi mà nó không trả lời anh ạ. Chắc nó trốn về chỗ cũ làm rồi...

Tôi thử nhắn tin cho bà chị:

- Cái Trang nó trốn hả chị..

Bà chị nhắn lại mỗi từ:

- Ừ.

Chắc đêm qua nó xin về nhưng ép nó đi nên nó trốn luôn. Nhân viên mà, bọn nó đi khắp mọi miền đất nước rồi. Gò ép quá thì nó chẳng trốn, cứ nghĩ nó mới xuống tiền không có, đồ đạc thì không chắc nó không dám trốn. Đúng là vì tiền mờ mắt, ai chứ riêng cái Trang nó có cần gì đâu. Tuổi đời còn nhỏ nó chỉ làm để lấy tiền ăn chơi, tính khí thì trẻ con. Cỡ như vào bọn cái Hoa, cái Quỳnh thì lại khác. Hai đứa nó còn biết suy nghĩ kiếm tiền về cho gia đình. Còn cái Trang nó đi làm chỉ để mua sắm, đến chị nó là Linh đầu điện bảo gửi tiền về cho mẹ nó còn chẳng gửi. Với loại người như thế thì nó quan tâm gì đến trước sau. Không thích là nó đi, chẳng phải nó đến đây trên người chỉ có một bộ quần áo, giờ nó đi thì cũng chỉ cần một bộ

chứ mấy. Nhưng muốn rõ lý do nên tôi gọi thử cho nó lần nữa. Bây giờ thì nó nghe:

- Alo, anh à...Em không về đấy nữa đâu. Anh không cần dọa em, em đi xa rồi hi hi hi.

Tôi cười:

- Anh dọa mày làm cái gì, anh hỏi xem tại sao mày lại trốn thôi.

Nó kể:

- Đêm qua lúc anh gọi điện xong thì chị lại gọi. Vì em đang nói chuyện với anh thì chị gọi đến máy bận. Lúc sau chị ấy gọi chửi em là đi khách mà cứ buôn điện thoại. Em xin về chị ấy không cho, chửi em là dở chứng, chửi em không đi cẩn thận thì về đừng có trách. Lúc đấy em sợ lắm, tắm xong cho ông khách đi thêm một cái tắm 12h em xin ông ấy đi ăn đêm. Xong khỏi khách sạn em bắt taxi đi Hà Nội về bến xe Nước Ngầm. Thuê nhà nghỉ sáng nay em về chỗ cũ làm. Không làm ở đấy nữa, sợ lắm. Trưa anh nhắn tin gọi điện em chưa đến nơi nên không dám nghe. Chị ác như gì ấy....

Tôi hơi ngạc nhiên:

- Thế tiền đâu mà đi taxi, từ đây lên Hà Nội còn thuê nhà nghỉ phải mất tầm 2tr.

Cái Trang trả lời:

- Hôm trước đi Hạ Long, hai anh đó bắt em chơi ke, chơi kẹo. Sáng ra còn bảo chơi đá, em không chơi. Thế là một anh bảo chơi đi tí cho 1tr. Thế là em chơi, xong tối về anh ấy cho em 1tr với đưa 1tr trả tiền taxi. Thế em mới có tiền trốn đi chứ. À mà anh ơi, em vay chị mấy triệu, em đi khách mấy hôm nay tính ra vẫn còn của em 2tr. Anh lấy hộ em được không.....? Giữ cho em khi nào gửi cho em cũng được.

Tôi liền nói:

- Mày điên à, trốn đi rồi mà còn đòi tiền. Bà ấy chẳng đưa mấy cái đập vào mặt. Thôi bỏ đi thì coi như tiền đó mất, anh gọi hỏi vậy thôi. Còn làm ở đâu thì làm, trước khi xuống đây tao đã bảo rồi không nghe. Coi như được đi Hạ Long du lịch nhé. Giữ sức khỏe là được, mà cái Linh nó hỏi xin số mày anh cho rồi đấy. Làm ở đâu thì hai chị em cùng làm. Hôm trước nó cứ gọi anh bảo quay lại làm nhưng anh bảo anh chuẩn bị nghỉ nên nó không xuống nữa. Mày xem làm sao thì làm, anh tắt máy đây. Đang có khách.

Cái Trang chào tôi xong rồi tắt máy, nghĩ trốn được cũng là cái tốt. Nó trốn lần này đồng nghĩa với việc không bao giờ dám quay lại đây nữa. Nghĩ cung khổ thân, mười mấy tuổi đầu suốt ngày nay đây mai đó. Đi đến đâu cũng phải bán thân lấy lộ phí đi đường. Đến rồi lại trốn, trốn rồi lại đi...chẳng biết cuộc đời nó sau này sẽ ra sao. Chỉ biết rằng chắc chắn giờ đây nó vẫn không nghĩ gì cả, livestream vẫn thấy cười vui vẻ lắm. Thôi thì cứ vui đi vì cuộc đời cho phép.

Càng nghĩ càng thấy chúng nó giỏi, bắc trung nam. Có đứa còn sang cả biên giới để đi làm. Vậy mà lắm khi trong người chẳng có gì cũng vẫn đi được. Nhớ lại một câu nói của một đứa nhân viên mà tôi quên tên, nó từng nói câu này:

" Còn \*\*\* là còn Tiền."

Quả thật, những lúc bỏ đi lang thang không nơi ở thế này không có " Nó " là cũng mệt đấy.

Câu nói Vui nhưng lại Cười ra Nước Mắt.